

ІСТОРИЧНІ НАУКИ

УДК 332.15:271.2(477.86)“XVIII/XIX”
DOI: 10.15587/2313-8416.2017.105079

ГОСПОДАРСТВО ДОМІНІКАНЦІВ У СТАНИСЛАВІВСЬКОМУ ПОВІТІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XIX – 30-х РОКАХ XX ст.: СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ

© А. Р. Гуменяк

У дослідженні здійснено статистичний аналіз господарства домініканців у Станиславівському повіті у другій половині XIX – 30-х роках XX ст. Виокремлено та охарактеризовано галузі економіки кляшторів ордену проповідників у вказаному регіоні. Зроблено висновки про роль економіки у пристосуванні домініканців до змін у суспільстві. Доведено неоднорідність розвитку господарств регіону, незважаючи на формальну рівність кляшторів ордену проповідників

Ключові слова: домініканці, орден, господарство, конвент, мікроекономіка, доходи, Станиславівський повіт, Єзупіль, Богородчани, Тисмениця

1. Вступ

У 2017 році виповнюється 800 років із дня заснування домініканського ордену, який діє до сьогодні. Основними напрямками його діяльності були і є оголошення проповідей, місійна діяльність, проведення реколекцій, душпастирство, наукова та освітня праця. Однак без економічного життя домініканців неможливо уявити орден у цілому. Хоч проповідники виконували обітницю бідності, що означало відсутність власності, майно було дуже необхідним у зв'язку із потребою пристосування до нових суспільних умов. Тому розвиток цілих галузей економіки не означав пошуків домініканцями шляху до власного збагачення.

2. Літературний огляд

Єдиною працею, що заслуговує на увагу в контексті даного дослідження, є загальне видання Єжи Ключовського «Студія над історією домініканців в Польщі 1222–1972», де здійснено порівняльний аналіз господарського життя осередків львівської архідієцезії в цілому. В плані доходів та витрат мікроекономіка домініканців Станиславівського повіту вважається менш ефективною в порівнянні із великими кляшторами. Грошовий капітал львівського конвенту перевищував у десятки разів доходи єзупільського, богородчанського та тисменицького конвентів (кожного зокрема) [1].

Дане дослідження базується на урядових листах, рахунках та господарських звітах, господарських, адміністративних та візитатійних актах, справах про окремих осіб, бюджетних інвентарях, касових

книгах, книгах про доходи та видатки. Вони повністю відображають галузеву структуру господарства повіту та відтворюють відносини зі світськими особами. Недостатньо відображено господарство тисменицьких домініканців, так як записи у книги доходів та видатків були, очевидно, нерегулярними, що дає змогу припустити схожість із економічним життям конвенту в Єзуполі. Із шематизмів львівської архідієцезії довідуємося про присутність домініканців на території Станиславівського повіту [2].

Ця тема в рамках дослідження ордену проповідників висвітлюється вперше. Завданнями його є висвітлення галузевої специфіки господарства домініканців у Станиславівському повіті, статистичний аналіз досягнень окремих галузей, розкриття новизни в економічному житті домініканців у другій половині XIX – 30-х рр. XX ст.

3. Мета та задачі дослідження

Мета дослідження – здійснення статистичного аналізу господарства домініканського ордену у Станиславівському повіті в другій половині XIX – 30-х роках XX ст.

Для досягнення мети були поставлені наступні задачі:

1. Виявити особливості господарства домініканців у Богородчанах;
2. Визначити характерні риси господарства ордену проповідників у Єзуполі;
3. Виокремити спроби конвенту домініканців у Тисмениці зберегти свій осередок.

4. Статистичний аналіз господарства домініканців у Станиславівському повіті в другій половині XIX – 30-х рр. XX ст.

Згідно з даними шематизму Львівської католицької архідієцезії за 1905 р. у Богородчанах проживали 3 отці та 1 брат, у Єзуполі – 2 отці та 2 брати, у Тисмениці – 2 отці та 2 брати. На початку XX ст. кількість членів домініканського ордену зростала повільно у львівській архідієцезії та залишалась незмінною у Станиславівському повіті. В 1913 р. в Богородчанах проживали 2 священники та 2 брати на чолі із пріором Альбертом Мізерою, у Єзуполі – 2 священники та 2 брати на чолі з пріором Бенедиктом Прокопом. У Тисмениці – 2 священники та 2 брати на чолі з пріором Стишем Гуалою [3].

Господарство богородчанського осередку домініканців спеціалізувалося на вирощуванні овочевих, зернових культур та льону. Збір урожаю 1850 р. був такий: 12,5 коп озимої пшениці, 1 копа ярої пшениці, 22 копи озимого жита, 2 копи ячменю, 35 коп проса (табл. 1). Є дані про вирощування кукурудзи, гороху, фасолі. Молочна галузь ледве забезпечувала власні потреби. Загальний капітал богородчанського конвенту домініканців становив 10 тис. золотих ринських [4].

Таблиця 1

Збір урожаю конвенту в Богородчанах у 1850 р.

Культура	Кількість урожаю, копи
Озима пшениця	12,5
Яра пшениця	1
Озиме жито	22
Ячмінь	2
Просо	35

Через дефіцит власних земельних володінь домініканці богородчанського осередку купляли нові земельні ділянки та жили на пожертви. 26 серпня 1852 р. провінціал на користь домініканського конвенту в Богородчанах пожертвував один морг землі для господарських потреб. У середньому земельна ділянка коштувала 200 крон. Зафіксовано факти продажу телят і коней [4].

Богородчанський осередок домініканців мав фільварки у Старуні та Жураках. У листі до пріора 10 серпня 1854 р. згадується про ремонт та реставрацію господарських споруд маєтку та будівництво нової стайні. Планувалося будівництво й нових доріг. Прибуток від цих маєтків разом становив близько 170 золотих щорічно [4]. У 1857 р. відомо про орендне користування маєтками у Старуні та Жураках Абракіном Нейнгунтеном, орендарем із Надвірни, який заплатив за маєтки 50 крон у якості завдатка та 100 штук деревини домініканцям. Умовою була репарація будинків маєтку, що стало не вигідним для домініканців. Із орендованих маєтків було заборонено платити податки, натомість у них дозволялося організувати корчму. Регламентувалася кількість вирубанної деревини, вона не повинна бути вищою за еквівалент 1200 золотих ринських за рік. У разі збитків в період оренди орендар повинен був заплатити відшкодування [5].

Сума кляшторних доходів богородчанського конвенту 1881 р. становила 2493 золотих. В основному найбільшими джерелами його доходу стали облігації та чинш селян фільварків. Видатки на слуг у 1850 р. становили 200 золотих на рік (табл. 2). На кожного слугу видавалося 78 золотих ринських щорічно та надбавки, зважаючи на потреби кожного [6]. На час лікування слуга був звільнений від повинностей та резолюцій циркулярів. 72 золотих ринських витрачалися на податки із фільварків у Старуні та Жураках. Податки із власності становили 320 золотих ринських за рік. У 1907 р. за пріорату Альберта Мізери у касу конвенту відкладено 251 крону, дохід цього ж року становив 6700 крон, який у порівнянні з кінцем XIX ст. зріс у 2,5 рази [7].

Домініканці брали кошти в кредит на господарські потреби. В богородчанському осередку в кредит у Банку Крайовому на 4 % річних протягом 1894–1903 рр. було взято суму 50400 крон, у перший рік війни ця сума зросла до 68600 крон. Облігації від індемнізації богородчанського конвенту з 1 травня 1893 р. становили 6900 крон [8].

Із монастирів збирали податки, які домініканці регулярно сплачували. Вони з кожним роком зростали: за 1852 р. його розмір становив 86 золотих ринських, в 1853 р. – 100 золотих ринських [9].

Таблиця 2

Щорічні витрати домініканців конвенту Богородчани (в середньому)

Пункт витрат	Середня вартість щорічно
Земельна ділянка	200 крон
Слуги	200 золотих ринських
Податки з фільварків у Старуні та Жураках	72 золотих ринських
Податки із власності	320 золотих ринських
Податки з монастиря	100 золотих ринських
Оренда	600 золотих ринських
Разом	1292 золотих ринських 200 крон (без урахування витрат кредиту)

Єврей Гофсефор за оренду земельної ділянки мав виплатити 150 золотих ринських за рік, однак за умовою продовження оренди він мав виплатити піврічну плату наперед. У разі втрати євреєм доходів від ділянки домініканці мали згідно з умовою контракту

виплатити за кожний місяць 50 золотих ринських компенсації. У 1857 р. був орендований кляшторний сад Гаїмом Гейфрем та Шрулем Швейцером за 70 золотих ринських, однак через спеку пообпадали фрукти, і ціна опустилася до 50 золотих ринських [10].

У богородчанському осередку розвивалося лісове господарство. Згідно із даними листа пріора 25 липня 1852 р. для реставрації кляштору в Богородчанах було використано 1500 штук деревини. У фільварках богородчанського монастиря домініканців у Старуні та Жураках виконували грошові та натуральні повинності 140 осіб. Щорічно розмір грошових повинностей у маєтку Жураки становив 2267 злотих із усіх слуг, натуральних – близько 850 злотих (табл. 3).

Худоба домініканців в основному була куплена, очевидно, в місцевих жителів. Кількість худоби в богородчанському осередку була такою: 2 коней, 5 корів, 1 теля та 7 свиней. Основною статтею продажу домініканцями були хліб та деревина. Домініканці щоквартально продавали 50 фур деревини. Прибуток від продажу картоплі приносив 200 злотих у 1876 р. [10].

В актах візитації на середину XIX ст. провінціал Іполіт Пшезловський відзначив, що в адміністрації богородчанського конвенту Міхала Войти господарські обов'язки виконувалися недбало та недостатньо інтенсивно, закликав виправити усі прорахунки в господарюванні [11].

Таблиця 3

Щорічні прибутки домініканців конвенту Богородчани (в середньому)

Пункт прибутків	Середня вартість щорічно
Маєтки	170 злотих
Оренда	150 крон
Деревина	1200 злотих
Кредити у Банку Крайовому	59500 крон
Грошові повинності зі слуг	2267 злотих
Натуральні повинності зі слуг	850 злотих
Продаж картоплі	200 злотих
Пожертви	750 злотих
Разом	5587 злотих 59500 крон

Однією із найрозповсюдженіших причин виходу з ордену була відсутність фінансової вигоди із членства в ньому або фінансові труднощі. Це прослідковується у листі 8 серпня 1854 р. Бернарда Філяра до провінціала домініканського ордену. Варто припустити, що саме з цієї причини найбільш масовим вихід із ордену був саме в 1850-і рр. Для протидії виходу із ордену керівництво наголошувало на важливості релігійного життя: «Піди на звук труби, на бойовище, однак у смутні часи Богові миліша молитва» [11].

Надавалися великі пожертви на домініканські богослужіння в богородчанському монастирі з боку місцевих магнатів. У 1875 р. Констанція Потоцька пожертвувала 12000 злотих, завдяки цьому річні доходи зросли на 750 злотих. Із 1926 р. домініканці в Богородчанах повинні були відправляти щороку 1 урочисту месу [12]. Домінік Коссаковський пожертвував 12000 злотих у 1925 р., Христофор Маковецький – 1200 злотих, Анджей Романовський – 1000 злотих. При цьому домініканці були зобов'язані відправити певну кількість мес та літургій. Провінціальське управління внесло до конгрегації прохання про відп-

равлення фундаційних мес у 1914–1932 рр. у кількості близько 3 тис. богослужінь [13].

Домініканський єзуїтський монастир володів маєтком в Узині. Доходи фільварку йшли переважно на його розбудову. В 1937 р. збудовано нові стайні з бетону, сад обгороджено парканом, збудовано нові господарські будівлі з каменю. В 1939 р. збудовано нові господарські будівлі. Маєток був розміщений на шляху Єзупіль – Ганусівка – Ястребіць – Узин – Підлужжя – Станиславів на дев'ять км від Єзуполя та 14 км від Станиславова. На той час у селі проживало 2000 осіб, з них $\frac{3}{4}$ греко-католики, і розміщено 250 садиб [13].

Луки були розміщені в долинах трьох струмків. У 1932 р. на луках зібрано 10 копиць сіна хорошої якості. У лісах домінували листяні рослини: дуб, граб, береза. Лісове господарство особливо в роки Першої світової та радянсько-польської війн перебувало у стані занепаду і не відновлювалося стабільно за підтримки фахової опіки. В 1930–1932 рр. посаджено 15 тис. саджанців. Затверджено господарський план 1932–1941 рр. воєводським урядом у Станиславові щодо лісу [13].

Плата зі слуг у 1850–1880-х рр. у маєтку через убогість села була мінімальною: із хлопця влітку 1 злотий, зимою 90 грошей, із дівчини влітку 90 грошей, зимою 70 грошей. Домініканці платили земельні податки в розмірі 3463 злотих та оплату за користування дорогами в сумі 788 золотих ринських. Розмір річних комунальних платежів становив понад 100 золотих ринських (табл. 4).

Таблиця 4

Щорічні витрати домініканців конвенту Єзупіль

Пункт витрат	Вартість витрат
Плата зі слуг	1 золотий ринський
Земельні податки	3463 золотих ринських
Оплата за користування дорогами	788 золотих ринських
Річні комунальні платежі	100 золотих ринських
Переробка сировини	7248 золотих ринських
Маєтковий податок	15000 золотих ринських
Разом	26600 золотих ринських

У 1930 р. зафіксовано два факти продажу домініканцями земельних ділянок: $\frac{1}{2}$ морга поля Янові Гринькову Бундусові за 250 злотих та $\frac{1}{2}$ морга поля Владислави Гринькову Бундусові за 250 злотих. В цьому ж році продано 9,5 моргів поля для відбудови костелу і кляштору, знищеного під час війни. В 1925 та 1927 рр. було продано 18,5 моргів поля за 17 тис. злотих для відновлення головного вівтаря костелу в Єзуполі [14].

Основу аграрного господарства єзуїтського маєтку становило землеробство. У фільварку налічувалося 26 корів, 1 бик, 100 свиней та 8 овець станом на 1936 р. У єзуїтському маєтку було поширене овочівництво та вирощування зернових і бобових культур. У 1881 р. було зібрано урожай пшениці на суму 203 злотих, ячменю – понад 130 злотих, гороху – на 28 злотих, фасолі – на 49 злотих. Тут були 2 мли-

ни. Незважаючи на те, що господарем був Аньо́л Брия, досвідчений у цій справі, дохід від сільського господарства у 1934–1935 рр. був низький через посуху. Тяглої сили в кількості 15 в більшості старих коней було недостатньо [14].

У правовій та фактичній власності конвенту домініканців у Єзуполі перебувало 129 парцел площею понад 590 гектарів, із них понад 4 га припадали на оранку, 24 га – на луки, 10 га – на пасовиська, 389 га – на ліси (рис. 1). Перед Першою світовою війною домініканцям подаровано ділянку землі зі школою, визнану табулярною власністю конвенту. Маєток із висоти пташиного польоту утворював форму підкови. Ґрунт середньої родючості, глибина орних земель становила 0,5–2 м. Орні землі знаходилися на південь від забудівель фільварку на трьох потоках для можливості зрошування [14].

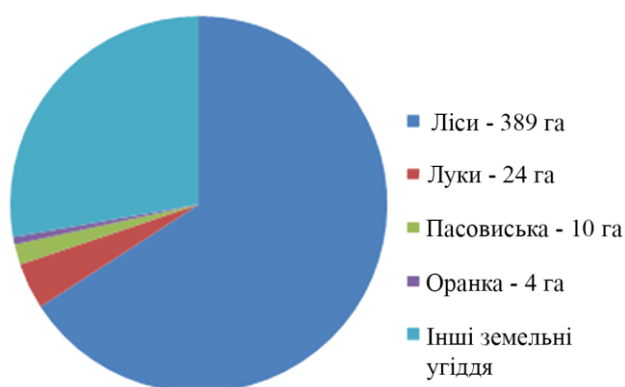

Рис. 1. Співвідношення площ земельних угідь у домініканському маєтку Узин конвенту Єзупіль

Домініканці в Єзуполі мали право сервітутів. 11 травня 1800 р. Якуб Потоцький надав їм привілеї, згідно із якими вони одержували десятину від збіжжя, вільне користування лісами та риболовлю. В акті про парцеляцію 16 січня 1930 р. узаконено парцеляцію земель єзупільського осередка із привілеями домініканців. Вартість парцел складала 8 тис. злотих [15].

Оскільки єзупільський маєток забезпечував потреби у зернових та бобових культурах у надлишку, вони надходили у продаж світським господарям. Домінували у продажі кукурудза та фасоля. Доходи з продажу рослинних сільськогосподарських культур у 1881 р. становили понад 2 тис. золотих ринських (табл. 5).

Таблиця 5

Щорічні доходи домініканців конвенту Єзупіль

Пункт доходів	Щорічна вартість
Продаж земельних ділянок	5000 злотих
Урожайність	410 злотих
Продаж рослинних сільськогосподарських культур	2000 злотих
Бджільництво	130 злотих
Страховання майна	32000 злотих
Разом	39540 злотих

Оскільки вирощування збіжжя перевищувало потреби єзупільського маєтку, його вивозили на продаж. За серпень 1936 р. було продано жито та просо

вартістю 200 злотих. За три останні місяці року було продано пшеницю вартістю понад 1500 злотих [16].

З цієї причини домініканці здали в оренду парцельований фільварок в Узині Степану Смолю, Василю Солонивному та Рафалу Борковському. Контракти були підписані адвокатами і були подані до кадастру, внаслідок чого конвент домініканців у Єзуполі платив податки до 1936 р. В Узині відкрито великі поклади білого алебастру, видобування якого було відкладено на подальші роки. В 1930-і рр. було збудовано кузню в Узині [16].

У 1934 р. конвент домініканців у Єзуполі отримав облігацію на 6 % позику в розмірі 50 злотих строком на 50 років. Облігації не оподатковувались, її власники звільнялися від державних виплат. Викуп за облігацію перші 30 років становив 20 %, за подальші 10 років 25 %, ще за 10 років 30 %. Облігація виплачувалася раз на чотири місяці: 2 січня, 1 травня та 1 вересня [17].

Було поширене виробництво сировини для зведення будівель. Загалом на 1930 р. було витрачено на переробку сировини 7248 злотих, зокрема, на дошки 2300 злотих, цемент – 1000 злотих, скло – 608 злотих, вапно – 200 злотих, іпс – 140 злотих [18].

У Єзуполі до вересня 1920 р. перебували війська С. Петлюри, після чого довелося відновлювати маєток. Збитки, завдані конвенту домініканців у Єзуполі та маєтку в Узині, склали 100000 злотих, тому домініканці в лютому 1921 р. були змушені взяти першу позику в розмірі 65250 злотих для відновлення господарства. Остаточні господарські показники до рівня довоєнних були відновлені в 1928 р. [18].

Сальдо доходів та витрат у кляшторі домініканців у Єзуполі практично кожного року було додатним. У 1881 р. доходи дорівнювали 6097 злотих, сальдо – +22 злотих (табл. 7). У 1890–1893 рр. доходи дорівнювали разом 32003 злотих і дещо зросли в середньому щорічно, але дефіцит дорівнював 84 злотих за 3 роки. У 1908 р. доходи від господарства порівняно із попередніми роками зросли та становили понад 27 тис. злотих.

В 1929 р. – понад 70 тис. злотих. В 1930-і рр. господарство було нестабільним: доходи 1936 р. становили близько 13 тис. злотих. У 1939 р. доходи дорівнювали 23500 злотих, в тому числі з роботи отців (600 злотих), капіталів, лісів, фільварків та костелу (табл. 6). Витрати дорівнювали 18700 злотих і призначалися для церкви, адміністрації маєтків, деякі особисті витрати в розмірі 400 злотих, податки, лікарів тощо [18].

Таблиця 6

Зміна загальної вартості щорічних доходів у конвенті домініканців у Єзуполі

Дата, рік	Доходи, злоті
1881	6097
1890	11000
1908	27000
1929	70000
1936	13000
1939	23500

У єзупільському маєтку культивувалося бджільництво, там була розміщена пасіка. Дохід від неї у

1881 р. становив понад 130 золотих ринських за рік, додатне сальдо дорівнювало 33 золотих ринських. Доходи також становили суми чиншу з 27 слуг узинського маєтку [18].

У листі 21 вересня 1917 р. до Президіуму комітету порятунку львівської делегації краківського єпископа йшлося про необхідність господарської відбудови Галичини. Для відбудови домініканських господарств Крайовий центр для господарської відбудови Галичини підготував партію будівельних матеріалів: вікон, дверей, проекти для господарських та житлових будівель. Згубно вплинула на господарство домініканців контрибуція, встановлена військовими залогами в ході Першої світової війни для найманих робітників та парафіян – для кожної сім'ї від 4 до 12 крон [19].

У міжвоєнний період домініканці платили маєтковий податок. У листі до конвенту домініканців у Єзуполі 24 жовтня 1928 р. зазначено, що 11 серпня 1923 р. було видано статут про маєтковий податок, згідно з яким конвент мав заплатити до кінця 1926 р. понад 11 млн злотих. Однак Міністерство фінансів Другої Речі Посполитої обмежило податок до 72 тис. злотих та подовжило термін до 10 грудня 1928 р. У разі несплати податку за вказаний термін дана сума стягувалася разом зі штрафами [19].

У міжвоєнний період домініканці дістали можливість застрахувати своє майно від нещасних випадків. Один із таких документів одержали домініканці 10 листопада 1936 р. для страхування маєтку в Узині від пожежі на суму 17390 злотих. Страхування майна було вдалим способом покрити витрати. Відповідальним за страхування майна був повітовий інспектор у Станиславові. У разі знищення майна домініканці мали право поскаржитися на органи Загальної установи взаємних страхувань. Вони були зобов'язані виплатити штраф у разі відсутності вказаних у маєтку будівель, зміни у будівлях або перестрахування в іншій установі. 8 січня 1937 р. маєток ще раз був застрахований на суму 47690 злотих [20].

Домініканці в Єзуполі були клієнтами таких установ: Земське кредитне товариство у Львові, Акційний іпотечний банк у Львові, Державний аграрний банк у Львові, торгівельна фірма «Карпати» у Львові. Іноді з питань банківських операцій домініканці зверталися до адвокатів. Відомий лист 2 серпня 1923 р. до станиславівського адвоката Теодора Яйдлера про отримання довідки про депозит і право володіння кількома десятками моргів землі в Ольшаниці [20].

Домініканці в Єзуполі зверталися до послуг нотаріусів для вирішення документального підтвердження власності: відомий нотаріальний акт 1938 р., згідно із яким складено кадастр на земельні парцели домініканців у Єзуполі та вирішено питання іпотечного кредиту. Домініканцям було видано декларацію, що підтверджувала їх земельні володіння. Домініканці також користувалися послугами гродських судів для посередництва в торгівельних операціях [21].

Домініканці в Тисмениці були клієнтами кредитового товариства «Єдність». Воно приймало ощадні вклади та на рахунок розміром від 2 до 4000 крон. Кожна плата та повернення вкладу вписувалися до

вкладкової книги, що підписувалася касиром та директором. Товариство платило відсотки від вкладів. Зволікання виплат компенсації страховою компанією загрожувало їй судовим позовом [22].

Частина ліквідованих маєтків у Тисмениці та Клубівцях у 1936 р. були передані кляштору отців василіанів у Погоні. У листі ради провінції св. Яцека до пріора домініканців у Єзуполі Климента Кољи 17 листопада 1937 р. йдеться про купівлю 5 моргів ґрунту, витрати якої було дозволено покрити продажем полів у Тисмениці. Земельні операції дозволялися тільки державною владою [23].

Таблиця 7

Доходи домініканських кляшторів у Станиславівському повіті за 1881 р.

Кляштор	Дохід за 1881 р.
Богородчани	2493 золотих ринських
Єзупіль	6097 золотих ринських
Тисмениця	4000 золотих ринських

5. Результати досліджень та їх обговорення

У ході дослідження доведено, що, незважаючи на обітницю бідності, домініканці у Станиславівському повіті мали досить значний, хоч і найменший у Львівській архидієцезії капітал для ведення господарства. Орден мав у своєму розпорядженні різні галузі аграрного сектору. Для пристосування до нових умов домініканці користувалися послугами банків та соціального страхування. Незважаючи на демократичність у веденні господарства ордену, окремі осередки мали різний рівень розвитку мікроекономіки, найрозвинутішим у цьому плані був конвент домініканців у Єзуполі, найменш розвинутим – у Тисмениці.

6. Висновки

Таким чином, кожен із осередків домініканців у Станиславівському повіті мав власні особливості в плані розвитку господарства.

1. Характерними рисами господарства богородчанського осередку були: найбільш інтенсивний розвиток землеробських культур, фільварковий тип господарювання, наявність слуг у 1850 – 1880-х рр., розвиток торгівлі зі світськими купцями, плата монастирем податків, велика роль пожертв у доходах осередку, користування банківськими послугами та негативний вплив умов більшості орендних договорів, найнижчий рівень доходів у Австро-Угорський період.

2. Особливостями господарства домініканців у Єзуполі у порівнянні із богородчанським конвентом були: вищий рівень доходів за рахунок банківських та нотаріальних і адвокатських послуг, нижчий рівень розвитку скотарства, розвиток бджільництва.

3. Конвент домініканців у Тисмениці мав найнижчий рівень доходів у міжвоєнний період. Варто припустити, що він звертався за допомогою до єзузупільського осередку та провінціального управління з питанням про врегулювання цієї проблеми, а також документально зафіксовані користування банківськими послугами. Проте у 1936 р. осередок був ліквідований через низький рівень доходів.

Література

1. Kłoczowski, J. Zakon Braci Kaznodziejów w Polsce 1222 – 1972. Zarys dziejów. Vol. 1 [Text] / J. Kłoczowski; J. Kłoczowskiego (Ed.) // Studia nad historią dominikanów w Polsce 1222 – 1972. – Warszawa: Wydawnictwo Polskiej Prowincji Dominikanów, 1975. – S. 19–158.
2. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 5. Akta wizytacje klasztoru O. O. Dominikanów w Bohorodczanach [Text]. – 1846–1851. – 42 s.
3. Schematyzm Krolewstwa Galitsyi i Lodomeryi z Wielkim Ksiestwem Krakowskim na rok 1913 [Text]. – Lwow: Nakładem C. K. Namiesnitstwa, 1913. – 1444 s.
4. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 4. Akta procesu klasztoru O. O. Dominikanów w Bohorodczanach ze Spółką Naftową wydobywająca rope w dobrach Starunia [Text]. – 1884–1913. – 31 s.
5. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 10. Akta dotyczące dobr klasztornych w Staruni i Żurakach [Text]. – 1842–1858. – 25 s.
6. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 8. Wykazy dochodów klasztoru O. O. Dominikanów w Bohorodczanach za przeorstwa o. Alberta Mizery [Text]. – 1907–1909. – 36 s.
7. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 10. Akta dotyczące dobr klasztornych w Staruni i Żurakach [Text]. – 1842–1858. – 25 s.
8. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 11. Sprawa o. Stefana Peruckiego przeora klasztoru O. O. Dominikanów w Bohorodczanach, obwinionego o nieodpowiednie staranie się o dobro konwentu [Text]. – 1852. – 23 s.
9. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 10. Akta dotyczące dobr klasztornych w Staruni i Żurakach [Text]. – 1842–1858. – 25 s.
10. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 13. Sprawa Ojcow: Jakuba Patlewirza I Franciszka Rozyckiego [Text]. – 1895–1897. – 24 s.
11. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 6. Sprawy intabulacji sumy 3500 Fr. Przez Katarzyny Karpf [Text]. – 1846–1899. – 21 s.
12. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Bohorodczany. Klasztor O. O. Dominikanów. Bo 12. Akta sprawy o. Bernarda Filara, przeora klasztoru OO. Dominikanów w Bohorodczanach [Text]. – 1852–1854. – 30 s.
13. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 17. Akta administracji majątku Uzin z lat [Text]. – 1825–1943. – 116 s.
14. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 1. Pisma władz zakonnych do klasztoru O. O. Dominikanów w Jezupolu z lat [Text]. – 1926–1943. – 32 s.
15. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 15. Księga kasowa klasztoru O. O. Dominikanów w Jezupolu z lat [Text]. – 1931–1936. – 23 s.
16. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 9. Akta fundacji i budowy ochronki w Jezupolu za uzyskanie pieniędzy ze sprzedaży gruntu klasztoru jezupolskiego w Tyśmienicy [Text]. – 1927–1942. – 26 s.
17. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 10. Inwentarze zestawienie budżetowe i sprawozdania rachunkowe klasztoru O. O. Dominikanów w Jezupolu z lat [Text]. – 1830–1930. – 27 s.
18. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 11. Administracja konwentu i folwarku O. O. Dominikanów w Jezupolu z lat [Text]. – 1833–1942. – 184 s.
19. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 12. Księga dochodów i rozchodów konwentu O. O. Dominikanów w Jezupolu od r. 1908 – do 1929 [Text]. – 374 s.
20. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 38. Książka przychodów i rozchodów Konwentu O. O. Dominikanów w Jezupolu od roku 1896 do 1907 [Text]. – 300 s.
21. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Jezupol. Klasztor O. O. Dominikanów. Jz 51. Łuzne akta dotyczące klasztoru O. O. Dominikanów w Jezupolu [Text]. – 34 s.
22. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Tyśmienica. Klasztor O. O. Dominikanów. Tś 4. Listy urzędowe do klasztoru O. O. Dominikanów w Tyśmienicy [Text]. – 1830–1931. – 20 s.
23. Archiwum Polskiej Prowincji Dominikanów w Krakowie. Tyśmienica. Klasztor O. O. Dominikanów. Tś 8. Rachunki, pokwitowania [Text]. – 1793–1925. – 22 s.

*Рекомендовано до публікації д-р істор. наук Жерноклеєв О. С.
Дата надходження рукопису 20.04.2017*

Гуменяк Андрій Романович, аспірант, кафедра всесвітньої історії, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, вул. Шевченка, 57, м. Івано-Франківськ, Україна, 76018
E-mail: andriihumeniak@gmail.com